

Aydınlık Oğlum

Seni ilk kucağıma aldığım anın üzerinden saatlerden mi geçti yoksa yıllar mı. Bazen unutuyorum saatlerle yılların arasındaki farkı. Önce sesin geldi kulaklarıma. “Ben artık bu dünyadayım, bende varım” dercesine efelene efelene koca bir yaygara kopardın. Sonra seni kucağıma verdiler. Derin bir nefes aldın, bir anlıkta olsa durdu ağlaman. Duman karası gözlerinle ıslak ıslak baktın bana güzel yavrum. Evladın anneye bakması böyle birşeymiş demek. Minicik bedeninin koca bir sevgi kütlesine dönüp yüreğimin üzerine oturdu sanki. Sen ilk derin nefesini içine çeekerken ben nefessiz kaldım bir an. Mutluluktan aklımı yitirecek gibi oldum, seni kucağıma alıp deli gibi koşmak istedim sokaklarda, seni herkes görsün diye. Sevinçten ağlamak diye birşey varmış hakikaten, sevgi ırmak olur çağlarmış insanın gözlerinden de farkında bile olmamış insan.

Gözlerimi ayıramadım senden. Sanki ilk kez değilde son kez görüyormuşum gibi doyamadan baktım minicik yüzüne. Kirpiklerin gözlerinden de karaydı. Kapkara parlak bir sarmaşık gibi etrafına dizilmişti duman karası gözlerinin bembeyaz tenine nispet yapar gibi. Ağzımdan çıkan ilk cümle ‘Hoşgeldin benim aydınlık oğlum’ oldu. Hayatımda gördüğüm en güzel, en kusursuz bebektin sen. Hala öylesin canım oğlum.

Bana sorsalar daha saatler geçti üzerinden yavrumu kucağıma alalı diye yemin bile edebilirim. Ama bak yine doğum gününü kutluyoruz canım yavrum. Babanla ben kutluyoruz, sen içerden hıçkırıklılarınla, inlemelerinle eşlik ediyorsun bize. Arada bir içerden bir şangırtı sesi geliyor. Birşeyler savruluyor oradan oraya. Baban odanın kilitli kapısına yüzünü gömmüş, dizlerinin üzerinde yerde oturuyor. Bir eliyle kapıyı sıvazlıyor sanki senin sırtını sıvazlar gibi. Babanın yüzünü görmüyorum ama sessiz sessiz bırakıyor acısını gözlerinden dışarı, biliyorum.

Evlat acısına alışılmıyormuş oğlum. Hayatından birer birer göçen giden herkese alışıyormusta insan evladının gözyaşına dayanamıyormuş. Bu yedinci doğumgünün böyle geçirdiğimiz ve bu ikinci anneler günü elimi öpmediğin, bana ‘anne’ demediğin. Kimbilir böyle daha kaç tanesi olacak. Kimbilir daha ne kadar susacaksın böyle.

İlk kelimeni hatırlıyorum ‘baba’ demiştin de baban seni kucağıma alıp havalara fırlatmıştı sevinçten. Öyle bir ‘oğlum’ demişti ki insanın yüreği dile gelirdi konuşmuş, o gün öğrendim. Anne demek, baba demek kadar kolay değildi. Onun için ardarda iki ‘A’ harfini yanyana getiriyordun duman karası gözlerinle nazlı nazlı bakarak bana. İçime işliyordu her seferinde iki uzun ‘A’ harfi.

4-5 yaşlarındaydın ne zaman büyünce ne olacaksın diye sorsa biri ağzını doldura doldura ‘pilot olacağım ben’ derdin. Dünyaya geldiğin ilk andaki efelene efelene dünyaya meydan okurcasına attığın çığlık gibiydi ses tonun her ‘pilot olacağım’ dediğinde. Onun için hiç kuşum yoktu, pilot olacaktı benim aydınlık oğlum. Kanatlanıp melekler gibi kuşlar gibi süzülecekti gökyüzünde.

Sen bizi hiç üzmedin güzel yavrum. Yıldızlar gibi pırıl pırıl hep parladın sen ömrümüzde. Her veli toplantısına gururlanarak gittik babanla ben. Hep tebrikler aldık böyle bir evlat yetiştirdiğimiz için. Haftasonu evimiz senin arkadaşlarınla dolar taşardı. Evin duvarlarında kahkahalarınız çınlardı. Baban yüksek sesle öksürürdü biraz daha sessiz olmanız gerektiğinde. Şimdi senin odanın kapısını yumruklayıp yalvarıyor sana

senden bir kelime duyabilmek için. ‘Bunu bana çok görme aslanım, n’olur ses ver, n’olur, n’olursun ‘ diye hıçkırıklarla inliyor koca adam dizlerinin üstünde.

Hep derecelerle bitirdin okullarını. Hava Harp Akademisi’ne kabul kağıdın geldiğinde bayram havası, şenlik havası esti evimizde. Tüm akrabalar, konu komşu günlerce tebrik ziyaretine geldiler. Sevinçle kucakladın hepsini, ellerini öptün büyüklerinin saygıyla.

Hastane odasına geldiklerinde yüzlerini bile görmek istemediğin kanından canından insanları, komşuları, dizlerinde derman kalmadığı halde yirmi saatlik yoldan gelen dedenleri nasılda azarlamıştın kovmadan önce. Alınıp küsenler oldu, bizimle bir daha görüşmeyenler, bize daha da sevgiyle sarılanlar, kenetlenenler oldu bir an yalnız bırakmadan.

O günden birkaç ay sonra kaybettiğimiz deden hastane koridorunda ‘ O’nun kusuruna bakılmaz, gücenmeyin n’olur, kolay değil, kendi kendinin cenazesini kaldırmak bu gencecik yaşta’ diye kırılanları sakinleştirmeye çalıştı yüzündeki kırışıklıkları dolduran gözyaşlarıyla. Dinleyen de oldu, ‘olmaz böyle terbiyesizlik’ diye çekip gidende. Varsın gitsinler sen bizimlesin ya...

Sen bizim yüzümüzü hep güldürdün canım yavrum. İlk eğitim uçuşundan sonra eve gelip bugünü gördüm ya, artık ölsem dahi gam yemem’ demen hala kulaklarımda. Ölmedin ama hergünün gama kedere bulandı be oğlum.

O gece...O gece uyku tutmadı beni. Sabaha kadar yatakta döndüm durdum huzursuzca. Anneler hisserdermiş gerçekten oğlum. Bir el yüreğimi sıktı sabaha kadar, ya nefes alamadım bir ağırlık oturdu yüreğimin ta ortasına yada suya düşmüş bir kelebek gibi çırpındı durdu kalbim nefessiz iki saniye geçirmeden üst üste.

Saatın alarmından önce uyandım o sabah müthiş bir baş ağrısıyla. İşe gidebilecek durumda değildim. Arayıp hasta olduğumu söyledim. Seni ve babanı uğurladıktan sonra ağrı kesici alır yatarım, çarpıntım geçmezse doktora giderim diye düşündüm. Meğer kara haberini tez almak içinmiş evde kalışım. Uçağın arızalanmış kalktıktan hemen sonra, şansın varmış çok yükselmemişsin.

Enkazdan çok uzağa savrulmuşsun seni zor bulmuşlar metal yığınlarının arasında. Liğme liğmeymişsin seni bulduklarında yumuk kuzum benim. Resimlerini çekmişler, bakamadım annem. İnsan nasıl bakar kendi evladının kanına, yerlere serilmiş bedeninin parçalarına. Sen küçükken aşı olduğunda bile bakamazdım ben hiç, sen ağladıkça bende ağlardım. Bakamadım annem.

Günlerce uyanmadın. Vücudunda yanıklar vardı. Günlerce toparlanamadın. Duman karası gözlerin en son karabulutların içinden alevler çıktığını görmüş daha sonra doktorlara söylediğine göre. Motor arızalanmış, saniyeler sonrada, dilim varmıyor söylemeye...

Yanıklar içindeydin. Verdikleri morfinlerden ötürü uyanamıyordun bir türlü. ‘Meraklanmayın o birşey hissetmiyor’ diyorlardı bize ama ona rağmen her pansuman sırasında inliyordun acıyla.

Gözlerini açtığında koridordaydık babanla. Anneannen dua okuyordu, hemşire gözlerini açtığını söylediğinde anneannen bir o yana bir bu yana ağır ağır sallanıp tavana dikti gözlerini sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hemen koştuk yanına babanla. Günler geçti sesini duymayalı, duman karası gözlerini görmeyeli belki de haftalar, yıllar

geçti. Seninle konuştuk, gülümseyerek babana ve bana baktın uzun uzun tek kelime etmeden. Konuşmaya çalıştın ama takatın yoktu, vazgeçtin gülümsedin yine, sonra pencereye doğru döndün, bulutlara diktin gözlerini sonra yine uyuyakaldın.

İkinci kez gözlerini açtığında saatler geçmişti. Kendini daha iyi hissediyordun. Oturur pozilyondaydı yatağın. Konuşmaya çalıştın ama sesin fısıltılarla çıkıyordu. Ellerini yatağın üzerine, belinin iki yanına koyup kendini biraz daha yukarı çektin. Bir an durdun bize baktın bakışlarınla soru sorar gibi. Ani bir hareketle çarşafı kaldırdın. Kaçkez denediğin halde fısıltıdan başka ses çıkaramayan senden öyle çığlıklar yükseldi ki.. Bir an kurbanına dişlerini geçiren bir aslan gibi çıkıyordu sesin, olanca gücünle kesildikten sonra 4-5 cm kalan bacaklarını yumrukluyordun; bir an aslan tarafından canlı canlı parçalanan masum bir ceylan gibi incecik çığlıklar yükseliyordu bedeninden. Kendine zarar verme diye baban kollarını tutmaya çalıştı, bacaklarındaki bandajlar kan içinde kalmıştı, ellerin, yüzün, gözün, baban kan içinde kalmıştı.

Film şeridi gibiydi herşey. Oda bir anda doktor ve hemşirelerle doldu. Ameliyatını yapan doktorun en az senin yaşın kadar meslek hayatı vardı. Durmadan ‘tamam aslanım’ diyordu sakinleştirici yaparken. Alnında boncuk boncuk olmuş terleri gözlerinden süzülen kocaman iri gözyaşlarına karışıyor senin koluna damlıyordu. Dört kişi anca tutabildi seni. Hayatımda o ana kadar hiç böyle büyük bir acı çekmemiştim ben.

Sanki tüm vücuduma milyonlarca keskin bıçak saplandı. Her bağırmanda daha da derine indi o bıçaklar, kemiklerimin orta yerine kadar geldi de sanki her bir çığlığın tuz oldu paramparça olmuş, kesikler içinde kalmış bedenime sivazlandı. Meğer ana yüreği evladının acısını bedeninde de hissedermiş.

Kabullendin durumunu zamanla benim engel tanımayan, karşısına çıkan her engeli sabırla alt eden, ayakları yere her zaman sağlam basan engelsiz oğlum. Şansımız yaver gitti proteze uyum sağladı vücudun. Tam beş sene geçmişti o kazanın üzerinden. Eski sen olmaya başladın. Gülüyor, eğleniyordun. Askeriyede haftada bir Havacılık Okulu’nda derslere bile girmeye başladın gönüllü olarak. Gazi maaşı bağladılar sana benim 30 yasına gelmeden gazi olan; hayalleri, umutları, bedeni yarım kalan oğlum. Hayata tutundun yine eskisi gibi. Herşey eskisi gibiydi. Ta ki o güne kadar. Biz sana söyleyemedik ama sen duydun bir yerden.

Babanla benim onayımızla bacaklarının kesildiğini öğrendiğin gün herşey değişti bir anda. Salonda çiçekleri suluyordum sen geldiğinde. Nerdeyse koşar adımlarla geldin yanıma, öyle acele hareket ediyordun ki takılıp düştün salonun orta yerine. Düştüğünde kimse kaldırsın istemediğin için kıpırdamadan bekledim yerden kalmanı. Duman karası gözlerin iyice kararmıştı öfkeden, kalbinin kırık parçalarını görebiliyordum gözlerinde. Kapkara cam kırıklılarıyla dolmuş gibiydi gözlerin gözyaşlarından dolayı.

Camın önündeki menekşeleri alıp fırlattın salonun orta yerine. Saksılardan dökülen topraklar her yere dağıldı. Dengeni kaybedip yine düştün. Bu kez yerde sürünerek gittin salonun orta yerindeki kırık saksıların yanına. O an baban girdi kapıdan. O’na da aynı şekilde baktın. Anladı babanda ne olduğunu.

Toprakları topladın yerden, saksıların kırık parçalarına aldırılmadan yüzüne sürüp hiçkırarak ağladın. ‘Nerdeyse toprağa girmişim, niye çıkarttınız beni ? Niye bırakmadınız öleyim ? Nasıl razı oldunuz yarım yaşamama, niye niye kestirdiniz bacaklarımı, ben yürürdüm, kollarımda yanıkta bakın işte iyileştiler, kaburgalarımda kırıkta bakın bakın, ne

istediniz bacaklarımdan, beni niye yarım bıraktınız neden neden ?' diye avazın çıktığı kadar bağırdım. Yüzün kesikler içinde kaldı saksının kırıklarından. Toprağa bulandın; çamur karası, kan kırmızısı gözyaşları süzölmeye başladı yanaklarından. Sana dokunmamıza mücade etmedin bile.

Ben senin annenim oğlum. Ben sana en çok yananım cennet kokulum. Ben seni nasıl bıraktım annem. Başka çaremiz yoktu oğlum. Hastenede yatarken Öyle derin kesikler ve ezikler vardı ki bacaklarında yer yer kemiklerin gözükyordu. Önce etleri buruştu bacaklarının sonra sararmaya başladı hissiz bacakların sanki bütün kanı çekilmiş gibiydi. Sonra morarmaya başladılar. Kısa süre sonunda koyu mor rengini aldılar. Ayak parmakların simsiyaha olmuştu bir gecede. Hiç his yok bacaklarında dediler, kangren olmuş dediler. Kesmelerine mücade etmeseydik, o formları imzalamasaydık, kangren bütün vücudunu sarıp alacaktı seni bizden. "Kesersek hayatı tehlikeyi atlatır, hem ilerde protez takma şansı olur, protez takamasa bile kolaylık olur bir yerden bir yere taşırken, hem O'da ellerini kullanarak başkasının yardımına ihtiyacı olmadan ihtiyaçlarını görür ama birşey yapmazsak sonunu beklemekten, O'nu morfinlerle uyutup huzur içinde yolcu etmekten başka çareniz yok " dediler oğlum.

Korkuyorum oğlum. Ölmekten korkmuyorum. Senin bir daha gülümsediğini göremeden ölmekten korkuyorum. Ben ölünce sana kim bakar diye korkuyorum. Kim sana böyle yanar diye korkuyorum. Senin ölümü özlediğini, toprak olmak istediğini gördükçe bana evlat acısı yaşatırsın diye korkuyorum. Sen yerde ellerinle sürünürken senin aslında özgürce yürüdüğünü koştüğünü benim gibi kimse göremez diye korkuyorum. Ağlama annem ağlama benim aydınlık oğlum, her bir gözyaşın yüreğimin kıyısına fırtınalarla çarpıyor, sahillerimi yıkıp geçiyor yapma annem. Bu yedinci doğumgününün böyle geçirdiğimiz ve bu ikinci anneler günü elimi öpmediğin, bana ' anne' demediğin. Kimbilir böyle daha kaç tanesi olacak. Kimbilir daha ne kadar susacaksın böyle.

Affetme beni, babanı razıyız biz ama küsmeye hayata n' olur. Ben kara toprağı senin yanına yaklaştırmamak için evde çiçek bile beslemiyorum artık. Bir uçak sesi duymaya göreyim televizyonun sesini sonuna kadar açıyorum sen duyma diye. Balkonun setine pirinçte koymuyorum kuşlar gelmesin diye, onların kanatlanıp uçtuklarını gören yüreğın burulmasın diye. Ben hergün şükrediyorum bacaklarını alan Rabbime nefesini almadı diye, sende şükret oğlum. Toprak olma oğlum koklerini sal, fidan ol, ağaç ol, yeşer yine ben seni gözyaşlarımla, kendi kanımla canımla beslerim benim aydınlık yavrum.

Biliyorum bu da geçecek oğlum. Benim ömrüme nakışlanmış, engel nedir bilmeyen, şu hayatta aşmadığı engel kalmayan, ayakları yere hep sağlam basan, 30 yasına gelmeden gazi olan; hayalleri, umutları, bedeni yarım kalan, sabah evden 1.80 boyunda uğurlayıp akşamleyin 90 santim geri aldığı aydınlık oğlum. Bu günlerde geçecek annem...

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.